

Джерело: [Друг читача](#)

Те, що письменниця Міла Іванцова – педагог, перекладач і журналіст, ми, читачі, добре знали. Нам навіть відомо було, що вона колекціонує старовинні чавунні праски та власноручні фотографії зовнішніх кутів дивоглядних будинків, малює на склі, валяє з вовни усіляких барвистих черепашок та котиків, а ще вирощує найрізноманітніші види цвітучої рослинності на улюбленій дачі. Та чи знали ми, що, приміром, у дитинстві вона займалася художньою гімнастикою, а студенткою проводила для французів екскурсії Києвом? Що має дипломи «демонстратора вузькоплівкового кіно», «викладача крою та шиття», ба навіть «медсестри»! Особистість Міли Іванцової – багатогранна, невтомна, нестаріюча. Бо «цікавість до різних проявів життя і прагнення чомусь учитися – ознака молодості, – каже письменниця. – Такі якості властиві хіба «молодому організмові».

– Пані Міло, до того, як вийшов у світ перший україномовний роман, Вас називали Людмилою, ба навіть Петрівною, адже тривалий час викладали студентам французьку. Чия ідея скоротити таке «миле людям» ім'я, і як довго до нього звали?

– Насправді, коли я викладала, то студенти називали мене Мадам і це було буденне звертання, як от пані. А Петрівною мене кличуть хіба паркувальники та сусіди по дачі. Ім'я Міла, хоч і є похідним від Людмила, виникло спонтанно, коли мій перший видавець вирішив, що «Людмила» звучить надто ординарно. Та я звикла до Міли дуже швидко, гадаю, це ім'я щасливе, чи то обране у слухний день.

– А ще це ім'я часто звучить поряд з іменем популярної письменниці Ірен Роздобудько: Ви називаєте її «літературною хрещеною мамою», вона пише передмови до Ваших романів... Що це – дружба, покровительство, взаємовиручка? Чи в сучасній літературі поміж жінок-письменниць немає місця суперництву?

– Сподіваюся, Ірен не заперечить, якщо назву наші стосунки щирою жіночою дружбою. Бо якими ще можуть бути стосунки з такою світлою, доброзичливою та небайдужою людиною? Йдеться не лише про літературу. З Ірен можу поділитися радістю, горем, «дівчачими секретами» і вдячна їй за взаємну відкритість. Щодо жіночого суперництва, то не можу говорити про всю літературу, але у мене таких відчуттів не виникало. Я щиро радію успіхам колег, хвилююся, коли у них щось негаразд, і бачу подібне ставлення до себе. Коли увійшла до письменницького кола, такі чудові стосунки вже існували й видалися мені органічними. Вважаю, конкуренція може бути лише з самим собою: не опустити власної планки, прагнути досконалості у тому, чим наділений... А як може конкурувати слива з агрусом чи груша з персиком: вони ж різні?! Міла Іванцова, Ігор Жук та Ірен Роздобудько (фото: sumno.com) .

– Скажіть, а кому Ви довіряєте свої рукописи і до чиїх думок прислухаєтеся насамперед?

– Маю коло знайомих (не літераторів, а простих людей), які люб'язно погоджуються читати мої рукописи. Іноді це відбувається навіть тоді, коли написано всього половину твору. Адже пишу не для себе, щоб виговоритися, а хочу щось сказати читачеві. І мене цікавить, як сприйматимуть це різні люди. Зазвичай свідомо обираю різних читачів: літню жінку, юну дівчину, чоловіка з життєвим досвідом, молодого хлопця. І їхні чесні враження (бо ж даю не затим, щоб хвалили!) складають таке собі стереозображення сприйняття мого тексту, моїх героїв. Передусім мене цікавить, чи зачіпає твір і чи вірить читач моїм героям?

– Але чи не означає це, що ці люди стають Вашими співавторами?

– Звісно, кожен читач щось зауважить, помітить те, чого не помітила я. Але, уважно всіх вислухавши, не обіцяю швидко все повиправляти. Вношу зміни лише тоді, коли згодна, коли мене переконали. Хоча зазвичай це стосується деталей, нюансів у характерах героїв... Наразі найпершим читачем моїх творів є донька Галина, у неї добра «чуйка» на тексти, характери, тому довіряю їй, інколи ми дискутуємо, і я не ображаюся, коли їй вдається мене переконати.

– Уявімо, що Ви – не автор своїх романів, а їх звичайний читач. Що подобається Вам у творчості Міли Іванцової, а до чого маєте претензії?

– Автори рідко читають уже видані книжки. Я їх подекуди гортаю, «ворожу» на новинці: загадую номер сторінки та рядок, який читаю, і думаю, чого обіцяє? А уявити, що ти не автор свого роману, неможливо! Ти ж його виносив, народив, тому годі абстрагуватися. «Претензії» я уважно вислуховую від читачів, аналізую їх. Але свідомо того, що всім ніколи не догодиш – аудиторія надто різноманітна, тому навряд чи варто ламати себе, як особистість, щоб усім подобатися. Просто варто бути чесним із собою і чесно робити свою справу.

– Чи можуть читачі чекати від Міли Іванцової детективів, дитячої прози або книжку поезії, бо відомо, що вірші Ви теж пишете?

– Можуть. Нині мені не відомо, що напишу за кілька місяців, за рік. А поезій у мене вже зібралось на грубу книжку, та вона – російською. І той поетичний період, коли навіть не уявляла, що писатиму романи, залишився позаду. Тому – все можливо. *Tempora mutantur et nos mutamus in illis!* (Часи міняються, і ми міняємося з ними).

– Над чим працюєте наразі, і про написання якої книжки мрієте? Є вершина, до якої прагнете у літературній творчості?

– Нещодавно дописала роман, то місяць відновлювала сили. Щоправда, тим часом написала два оповідання, багато читала. Збираюся перекласти новий роман російською та інший, французький, – українською. Не знаю, що понад усе хотіла б написати, інколи ідеї книжок виникають несподівано, хоча це не означає, що роман народиться вмить, його мусиш вистраждати. А мрію я, аби мої книжки перекладали іншими мовами, щоб були цікаві не лише в межах України, і щоб за їх сюжетами знімали фільми.

– Пані Міло, дозволю собі дещо сміливе запитання: чи правда, що оті Ваші письменницькі крила знялися у польоті лише після дечого надважливого у Вашому особистому житті? Себто чи стали б Ви тією, що нині переді мною, якби не сімейні перипетії?

– Відповім афоризмами, що їх віднайшла в інтернеті і відчула співзвучність із собою. «Я не для того дав тобі крила, щоб ти носив їх на плечах, а щоб вони піднесли тебе до неба!» І «Сильна людина – не та, у якої все добре. А та, у якої все добре попри все!» На жаль, у нинішньому житті тендітній жінці часто доводиться вчитися бути сильною. І, на жаль, нерідко «вчителями» виступають чоловіки. А, може, то доля така? Як співала Едіт Піаф – «*Je ne regrette rien!*» (Я ні про що не шкодую).

– Ви – одна з небагатьох українських письменниць, що народилася і виросла у Києві. Про столицю зазвичай і в книжках пишете. Ніколи не хотілося покинути малу батьківщину? Які маєте стосунки з цим прекрасним містом, що радо приймає в

обійми хіба найсильніших та найзавзятіших?

– У мене не було досвіду «прийняття» Києвом, він для мене був «завжди» і кращого міста немає! Київ – вічний! Нас не було, а він був, нас не стане, а Київ залишиться. Я його люблю і жалію, як живу істоту. Тож інколи наворачуються сльози, коли бачу, як його паплюжать варвари (бідні чи багаті, байдуже). В усіх моїх романах є Київ, а чому маю писати про якесь місто N? Хіба моє не варте описів нехай і буденного життя? Брати Капранови у своєму романі «Щоденник моєї секретарки» написали: «Спочатку ти підкорюєш Київ. А потім не встигаєш помітити, як сам стаєш Києвом». Між іншим, рівно 30 років тому місто святкувало своє 1500-річчя, тоді, студенткою, я проводила екскурсії для французів. А цьогоріч, боюся, про 1530-й день народження столиці ніхто й не згадає, бо ж футбол... Покинути «малу батьківщину» не хотілося ніколи, хоча нерідко запитують, чому б мені не чкурнути, приміром, до Франції? На це відповідаю, що маю вельми довгий корінь, який ніколи й нікуди мене не відпустить, і що не хочу доживати в гостях. Для мене Київ не мала, а Велика батьківщина.

– А якими барвами розфарбували б картину свого дитинства? Що на ній зобразили б?

– Певно – різними відтінками зеленого та блакитного. Бо в дитинстві був щорічний піонерський табір у Пущі-Водиці, багаття, концерти, озера, сонце, лісові ягоди, гриби, поїздки з батьками на Чорне море, а ще спорт (художня гімнастика та легка атлетика), гуртки – квітникарства, малювання, гри на фортепіано, взимку шовечірні катання на ковзанці стадіону «Спартак» із друзями... У мене було хороше дитинство, люблю про нього згадувати. Але дуже гірко почувалася, коли побачила на місці мого піонерського табору руїни та запустіння, наче у фільмі про Чорнобиль. Наші діти матимуть геть інші спогади про дитинство... На улюбленій дачі .

– Чи правда, що десь у скриньці лежить чимало Ваших дипломів, серед яких і – медсестри? Може, й людське життя траплялося рятувати?

– Дипломів у мене насправду чимало, навіть «демонстратора вузькоплівкового кіно» та «викладача крою і шиття»! Ще маю диплом про закінчення курсів дизайну інтер'єрів. А в інститутський диплом «із відзнакою», як згодом з'ясувала, не внесено, яку саме іноземну мову можу викладати! Медичний диплом – то після обов'язкового трирічного навчання на військовій кафедрі з походами до моргу та практикою у лікарнях. На випадок війни. Тому й медсестра з мене така ж – на випадок війни, що її нікому не бажаю. Вмію хіба ставити банки-гірчичники, роздавати пігулки та добрі поради. Одне слово, вселяти дух.

– Пані Міло, Вашій енергетиці, драйву, активності й позитиву може позаздрити навіть молодь! Що саме так омолоджує Ваше життя і душу? Маєте рецепти, як не піддатися депресії, а вміти, попри все, радіти життю?

– Та я просто на людях не плачу і не скаржуся на життя. Я ж не залізна леді і не

Міла Іванцова: «Як може конкурувати слива з агрусом чи груша з персиком: вони ж різні?»

Написав Жанна Куява

Вівторок, 28 лютого 2012, 09:11

дівчинка, якій мама надто міцно заплела косичку. Неможливо завжди посміхатися, у житті всяке буває. Але рани «зализую» переважно на самоті або в оточенні найближчих людей. Що порадити? Хіба що усвідомлення, що життя не дає чернеток: як проживеш – те твоє. І що воно – не вічне... Переконана: коли ти посміхаєшся життю, то й воно неодмінно посміхнеться тобі навзаєм. І зустрінуться співзвучні тобі люди. Тож не кривить життю злі, невдоволені пички, бо таке і прийде! Щиро ваша – Міла Іванцова.

Спілкувалася Жанна Куява